

maal, hvorom det her gjælder. Ligesom Thinget altid har været villigt til at anerkjende de andre Lovgivningsfaktorens Ret, saaledes maa Thinget ogsaa fastholde sin Ret; gif det ind paa Indrømmelser her ligesoverfor en Regjering, der har pointeret Stridens Karakter saaledes, som denne Regjering har gjort det gennem 2 Aar, vilde det være ensbetydende med Opgivelsen af dets Ret.

Tauber: Jeg havde haabet at kunne indfrænte mig til de saa Bemærkninger, som jeg før tillod mig, angaaende det af Udvalget med Undertagelse af mig stillede Forslag; men hvad der er fremkommet fra det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgkreds (Winther) og fra den ærede Minister, nøder mig til at gjøre en lille Bemærkning endnu. Hvad det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgkreds angaar, saa har jeg idag gjort den samme Erfaring, som jeg saa ofte har gjort før, at, skjøndt vi tale det samme Sprog, saa er det dog bestandig, som om vi hver for sig talte et forskjelligt Sprog. Naar det ærede Medlem tager mine Uttringer i Munden, saa blive de til noget helt Andet, end hvad jeg har ment. Mine Tanker ere ikke hans, og hans Tanker ere ikke mine, det er en Erfaring, som jeg, som sagt, tidligere har gjort, og som ogsaa har stadfæstet sig idag. Det var ikke min Mening, at Marsagen til, at jeg ikke har tiltraadt Forslaget, var den, at Andre vilde komme til at lide Uret derved. Der er ikke Tale om at gjøre Nogen Ret eller Uret, det er ikke et Retsspørgsmaal, det dreier sig om, man kommer hverken til at gjøre Nogen Ret eller Uret ved Betragtelsen af Forslaget. Hvad jeg bemærkede, var kun, at skulde man lægge en almindelig Arveret til Grund, vilde disse tre Mænd slet ikke komme i Betragtning, medens muligvis Andre kunde komme i Betragtning, dog selvfølgelig uden at have nogen retlig, men kun et moralsk Krav, dersom man vil tillægge et saadant nogen Betydning. Den meget ærede Minister bragte Sagen ind i et andet Spor, idet han betegnede det, der egentlig laa paa Bunden af Forslaget, som en Anerkjendelse af en Stamsfaders Fortjeneste. Det er en Betragtning, som jeg ikke paa nogen Maade kan indrømme Rigtigheden af, at man skulde give Efterkommerne af en Mand, der har levet for 200 Aar siden, og som Historien med Rette eller

Urette har omgivet med en Straaleglands, en Understøttelse, fordi de ere hans Efterkommere, eller paa en Maade anerkjende hans Fortjeneste paa hans Efterkommere, naar disse da ikke selv gjøre det nødvendigt ved deres Handlinger. Vi komme derved ind paa Spørgsmaalet om Arvelighed og Moral, et Spørgsmaal, som har været drøftet i den senere Tid, men som jeg ikke her skal forfølge videre. Det hændes med den Mand, som det oftere er hændet andre Mænd, at de Navne, som Historien har omgivet med en særlig Urefrygt, ofte vise sig kun at have faaet en laant Glands, og det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) har jo allerede gjort opmærksom paa de Tvivl, som i saa Henseende ere blevne rejste. Der er mange Navne i Historien, om hvilke det Samme kan siges, og fordi man i min Barndom har ladet mig lære, at den og den Mand er en berømt Mand, anerkjender jeg det ikke af den Grund, naar jeg ikke finder det bestyrket senere. Endnu mindre finder jeg Marsag til at give denne Mands Efterkommere Pension og derved anerkjende den aristokratiske Grundsetning, som det ikke undrer mig, at den ærede Conseilspræsident gjør sig til Talsmand for. Jeg kan i det Hele taget være enig i, hvad det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds yttrede om Sagen, at Kjernen i den er, at der ikke er nogen som helst Grund til at yde Bevillingen. Det har været Marsagen, hvorfor det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds har tiltraadt Forslaget, og det er ganske vist, at det har været Marsagen, hvorfor jeg ikke har været med dertil, idet jeg som de øvrige Medlemmer af Udvalget maa anerkjende, at der ikke foreligger nogen som helst Grund til at gjøre det. Jeg agter, som sagt, ikke at stemme imod Forslaget; jeg kan godt holde mig passiv overfor et Forslag af den Art.

Da Ingen yderligere begjærede Ordet, var Forhandlingen sluttet.